

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΝΤΡΕΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΝ

Μία ιστορική σύγκρεσις ἀποσπασμάτων και λαθρεμπέρων. 'Εννέα λησταὶ καίγονται ἵνταναι! ' Η συμφορία τοῦ Μαντρέν. Τῇ νύχτᾳ τῶν Χριστουγέννων, σ' ἔνα χωρὶς... Οἱ λαθρεμπόροι στὸν εἰκαλποῖσα. 'Η ἐνθουσιώδης ὑποδεχὴ τῶν χωρικῶν. Τὰ δώρα τοῦ Μαντρέν. 'Η ὁμορφὴ Γιαννούλα μὲ τὰ βαθεῖα μάτια. Μιά ἀπρεσδόκητη πρότασις. 'Ο επαρχγμός τῆς καρδίζης τοῦ λάπτασχου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στις 20 Δεκεμβρίου 1754, κοντά στο Γκενάν, ἔνα μαρώ χωρὶς τῆς Γαλλίας, ποι βρίσκεται μέσα σε οδούσσεις βουνοπλάγιες, μια τοφείο που σύγχρονοι ἔλαβε χώραν μεταξύ των λαβεμέτορων τοῦ περιήργου ληστάρχου τῆς ἐποχῆς ἑπεινῆς Μαντζὲν καὶ τῶν κυαδωκτικῶν ἀποσπάτων, ποι τὸ διουκοῦσε ὁ Φισέρ. Ἡ σύγχρονος αὐτῆς ἔμενε ίστορια.

Ο Μαντρέν μὲ μερικὸς σημωρίτες τον είχε διανυχτερεύσει σημαντικόν ποτὲ Γκρένα. Μόλις ξήμερος, οι συντριγγοὶ του Φισέν πον είχαν βγει απ' τὰ μεσανάτα ἀνάχροντας τον, τὸν εἶδαν ἄστρον ποὺ νὰ περιφέρεται χωρὶς σακκάρι, ἐπάνω στὸ χωνὶ. στὴν αὐλὴ τῆς ἀγορᾶς. 'Αμεδός, γενάθη κινοῦ, ἔτρεζαν νὰ εἰπούσισαν τον Φισέν, ο δόποντος είχε στὶ διάδεικτον διακόσιων πεζῶν, πανάτα ἐλέκτονς δραγήνος, διὸ λόγους Ἐλεύθερον γρεναδίρων καὶ ἀλλούς τούς πορεύοντας. Χωρὶς νὰ ζάνη καιρὸ τοῦ ὑψηληγοῦ τῶν ἀποστασιμάτων παρέταζε τοὺς ἄνδρες τον καὶ διέτεις τὶς σάλπιγγες καὶ τὰ τιμήτανα νὰ γινούσισαν επιλεῖ.

Απένταν θίλης αὐτῆς τῆς δυνάμεων τῶν ἀποστασιανῶν, ὁ Μαντρέως μάλις ἐκατὸν ἄνδρες διεθέτει. Όστροι, τοὺς τοποθέτησε σὲ διάμερος ἀγροκίες τοῦ χωριοῦ καὶ τοὺς διέτασε ν' ἀμυνοῦσθν ἐκεῖ μεχρὶ τέλους. Πράγματα, οἱ λαζέρεμποροι ἀρκουσαντα προσδούσονται πρῶτοι καὶ μολονότητ' ἀποστασιαταὶ ήσαν ὅχτων φορέσει μεγαλείτερα στῇ δίναμῳ ἡτοῖσιν, σφραγίζονται τὸν θιάνατο ἀνάμεσα στὶς τάξεις των. Σὲ λίγο μάλιστα οἱ Φισέρι εἰδεῖ τοὺς ἄνδρες τοῦ ν' ἀρχέζουν νά τὰ ζήνουν. Τότε, γάρ νά τους ἐνθαρρύνῃ, κατώθιστε μάνος του νά βάλῃ φοιτά σι μαὶ ἀγροκίᾳ στὸν οἴκοιαν ὁ Μαντρέων εἰλές τοποθετήσει ἑνέπει ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ. Ἀκέσσως ί νικωδεινή, ἔντινη καθὼς ἦταν, φοντώσεις δόλωληη, σὺν τραγικῷ πεντελεγχήμα, καὶ οἱ ἑντάνι λαζέρεμποροι προτιμούσαν νά κανοῦν ἐκεῖ μέσον ζυντανού παρὰ νά παραδοθούν. Ἐντομεταξύν, δύος ὁ Μαντρέων βρήκε εἰλαριά νά υποχρησιται μεσ' ἀτ τὰ χορόφια μαζὲν με τοὺς ὕλιον συμποτεῖς τοῦ, ταξιτάστατα καὶ κανονιστάτα.

Ο ἀρχηγός τῶν λαθρευτῶν, ἀν καὶ ἦταν βασιεὺς πληγωμένος στὸ κέφι, μαθάντων τινὰ καὶ νέους πολιορκίων εἰνοῖς φάται-
σει στὸ ἀποτάσσαμα, γιὰν ἡ ἀπομαρτυρὴ δὲ αὐτὰ, διέσωσε τὴν ἡ-
μέρα ἐκείνη δεκαεπτὸν δόλκηληρες λεῦγες πάνοντας μαζὶ τους πληγωμένους συντρόφους του, δεμένους ἄπαντα στὸ ὄλογό τους. "Ἐπει-
τα κώδισε τὴν συμφωνία την σὲ δύν τημάτη καὶ πάνοντας τὸ ἔνα
μαζὶ του συνέψισε εἴτι τοις δόλκηληρες ἡμέρες τὴν πορεία.

"Ετοι, στις 24 Δεκεμβρίου ἔφτασε ἀπέναντι στὸ Ἀμτέο. Τόσο οι συμπορίτες, δυσ καὶ τ' ἄλογάν τους ἦσαν κατάποτα. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν πληγώμενοι. Μά εἶχαν ουσιωθεῖ τὸ δύομά τους, μή μηδεπάντα γά κάροντα ἀλλοιῶν μετατρέψαντα τὰ καταδυτικά ἀ-

μποφωνάς ταν κανόνια αλλοιούς, γιατί τα καταστοικτικά α-
ποτάσσαματα τούς παρακαλούνθεσαν, κατά ποδύς.

"Επι, τη νύχτα τον Χριστογέννουν, ό Μαντζεν και
οι σύντροφοι του, ἀπειλούνενον ἀπ' ὅλες τις μεριές, ἔστα-
σατά δασόδη και χυνοσκέπαστα ὑψώνατο τοῦ Φί-Σαιν-
Ζενά. Τὴν ὥραν ἐξεῖναι ἡ μιχρή ἐκάλιπτο τὸν χωριόν, μὲ
τὸ μετέρη καυτακανόι της και μὲ τὴν στέγη της ἢ στρω-
μένη ἀπὸ χούνη, ἤταν κατάψητη. "Υμνοὶ καὶ γραμμαὶ ἀντι-
ζοῦσαν ἀπ' αὐτή μεσόν στηι σιωπῆ τοῦ γηρώ τοπείου και
καινήνες κατεργάζονται καινούμενα

Ο Μαντρέν, νομίζοντας πώς μὲ τοὺς ἀλεπάπλιους ἐλιγμούς του είχε κανεὶ στρατιωτες νὰ χάσουν τὰ ἰχνη του, τέξει καὶ ἀσύλουσθωμένους ἀπὸ τοὺς συντρό-
πους τοῦ πτέρυγος βέβαιοντας ἐγκλημάτα.

φους τον μπήκε μεσα στην έκκλησια.
Ή εισόδος τους στην άγροτική έκεινη έκκλησια προ-
κάλεσε στην άρχη κάποια ταραχή μεταξύ των έκκλησια-
ζομένων. Μά σε λίγο όλοι συνήθισαν πάλι. Τὰ σκληρὰ

βουνήσια παλληκράφια τούς Φί-Σαΐν-Ζενιά ἀγαποῦσαν τοὺς λαδερεμπό-
γους, γιατὶ ἔτερεφα τὸ ἴδιο μῆσος μὲν αὐτοῖς ἐναστίν τῶν χωροφυλά-
κων, τοῦ τοῦ αρχοντῶν καὶ τὸ ἄμμα μὲν τὴν προτεινεῖ τῶν αρώνων.

κων, που τους φυσικώνταν και το αἷμα με την εισπράξη των φορών.
Ο ίδιος ὁ ἐφημέριός τους είχε δώσει πολλές φορές ἄσυλο στους
ἄνδρες τοῦ Μαντινέων καὶ είχε κρύψει μέσ' στην ἐκκλησίᾳ του, μετα-

"Εξω τὰ ἄλογα, σκεπτισμένα μὲ κοντρὲς τούχες. ήσαν δεμένα σε κοντρούς κοριμούς δέντρων, τῶν ὅποιών τα κιαδιά ἔγερναν ἀτ' τὸ

ποιὸν χιόνι ποὺ είχε σφριώσει σ' αὐτά.
Μέσ' στην κατάφωτη ἐκκλήσην ἀντίχειραν ήνων και τὰ μαργάριτα
κουδουνάκια που κρεμώντουσαν από τὰ χωματιστά
ρροής τῶν παιδιῶν τοῦ χερού. Οἱ λησταὶ, μὲ δλα-
τὸ ἄπλα τοὺς πατριωγόντας συνέβασαν ανάγεια σπόδες εἰ-
ρηγητικοὺς χρωμούν· καὶ τὰ γυνάκια τοὺς, ποὺ ὅσαν
κάτω ἀπ' τίς λευκές τους καλύπτεται. "Ὤσαν η φω-
ζὲς είχαν γεμίσει από μιὰ θεία γαλήνη και καύ-
σην.

"Οταν ἐτελείσως ἡ λειτουργία, γηπαροὶ καὶ λα-
θηπειοὺς ἄρχονταν νέ· βραγών φύδοντες αὐγήροι ἀπό-
τιν εἰκόναις. Οἱ πάπατοι, μαθαντοῖς ότι ὁ Μαν-
τῆρ μὲ τοὺς συντρόφους του βρισκόταν στὸ χωρό
τους, δὲν εφοβήθηκαν καθόλου. Πολλὲς φυνέ-
πολλὰ παιδῶν ἀπό τὸν τόπο τους είχαν καταταγθεῖ-
στις τάξεις τους καὶ ἔξ ἄλλον χρωστούντων εἴγνω-
μοντινή στοὺς λαθεμπόρους γιατὶ τοὺς προκινθέανταν
κατώ καὶ μαρτυροῦ πρότης ποιότητος σὲ πολὺ δη-
νές τημέν. Ἐπίσης καὶ ἡ γεναῖκες προμηθεύοντουσαν
ἀπὸ αὐτῶν ωραῖα· Ἰνδικά οὐφάματα καὶ δαντέλλες
τῆς Φλάντας.

Μακρινά τραπέζια είχαν στηθεί σε μια μεγάλη αιώνισσα, που τη χορηγίασσον ή κανόντη για τις συνέλευσις της, για τό παντού τον Χριστογέννων. Οι τοιχοί ήραν σπολαρμένη με κλαδάκια από βάτια, μπλεγμένα με κορδέλλες ζωηρών χρωμάτων. Απάνω σε μια ξέδυα παθόντουσαν οι βιολιστές των χωριών και ένας φωταντόνιος. Ο Μαντρέν και οι δικοί του ήραν την τιμητική θέση στο τραπέζι από. Σε λίγο νηστείας και τόπος στην παραλία, η οποία ήταν αρχικά νά τρέχη αέρθοντα. Τα

πλό δημόσια χωρίστων τον τόπον τους σερδινίαν.
Ο Μαντρής ήταν Εποκοστός για τό κέφι του, τό οπιού ήξερε νά
μεταδίδει καὶ στοὺς ἄλλους. Κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ παρακαλοῦσαν νά τοὺς
διηγῆθη τὶς περιπτέτεις του, ἀρχοις νά μιλή μ' ἔνθυσασιμό, ἐνῶ
τὰ μάτια του ἐλαπταν. Τοῦ ὑποσίουν περιπτέτεις... Μά ποι παραμύ-
θι διὰ μορφοῦ νά συγχρητική μὲ τῇ ζωῇ τῇ δικῇ του;... „Οὐαὶ τὸν
ἄλουνγαν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ ἡ κοπέλλες είχαν σταματήσει τό
σερδινίσμα τους για νά τὸν ἀκούσουν καὶ στριμωγνόντουσαν σὲ οἵμ-
λαις δὲν άνοιξαν του.

Εξαφνιώμενος ή πόρτα ανοίκει καὶ τέσσερες λαθρέματος μητράνων μέσα, φέροντας ἀπάντα σὲ φορεῖς ἄτικα λαδιάτα τὰ δῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους στὸν χωρικούς, ταῦτα δοῖα ὁ Μαρτυρεῖς ἀρχίσε να μοιράζῃ, ἀρχήζοντας ἀπὸ τῆς γυναικείας. "Εδίνε στὴν καθεμάτων ἐννέα κομματάκην, δοῦνα δὲ ἔσπειρε γιὰ νὰ φτιάξῃ μιᾶ ώραία καρπαστική του ἀλέτια, καὶ ἔνα πλύνουσα μεταξύστο φουντάρι..

**Στοὺς ἄντερες πάλι μοιδασε ἀπὸ ἔνα κουτί μπαρούίτι
και διυθ λίβρες καντό.**

‘Η μοισαϊά τελείωσε τότε μόνο, όταν δύο έπηραν τὸ δῶφο τους· ὅταν κ' αὐτὸς ὁ ἐψημειός, θέλοντας καμή, ἀναγκάστησε νὰ πάρῃ ἔνα δωράδιο δαντελένιο στό λισματά για τὸ βικό τῆς ἐκκλησίας του.

Τέλος, έναν τους ἥχους τῶν βιολίνων καὶ τοῦ ψάλλοντος
ὅλη ήπιαν στὴν υγεία τοῦ θηλατέον. Ή καὶ ήταν
ἀπλωμένον στὰ πρόσωπά τους καὶ τόσο ὁ Μαντρέ,
καὶ οἱ σύντροφοί του, δὲν ἔνωνται περι τὰ πλήγεα
τους. Καὶ μέση ἀπὸ τὰ πρόσωπα γέλια τῶν ποτίστων,

Μαντρέν συνέχισε τις ιστορίες του.

Μέσ' στις κοπτέλες αύτές ήταν και η Γιαννούλα Ριζόν, που τη δευτούσαν ώς την παδίαριφη και την πάλι χαριτωμένη κοπέλη του χωριού. Η Γιαννούλα κιντάζει τό λήσταρχο μέχι μάτια που πετούσαν φλόγες, ενώ το στήθος της άνεβοκατέβανε. Ο Μαντρέν με τά νειάτα του την φωμόφια του, την κορμοστασιά του την είχε γοητεύει.

Και σι μάτια στιγμή, παίρνοντας ένα ποτήρι γεμάτο χρυσού, πλησίασε τό λήσταρχο και την ποτήρια του τόντο πατέρα της:

— Κύριε, ο πατέρας μου άπο δό μ' ζεις άργησε νά διαλέχω μόνη μου τό σπιζήγμο μου. Ως τώρα δέρ μπόφεσα νά τόν βρω. Σήμερα ούμοις βροκέ θάνατος. Μείνετε λοιπόν έδω και ωτό πάτο τό ποτηρί τό κοριτσιού σας προσφέω γιά τον άρρωστον μας...

Η Γιαννούλα είχε μεγάλα βιδειά μάτια. Τό μπροστινό μέρος τού κορούσις της ήταν κεντημένο με φινοτά λουλούδια. Ένας λευκός γιανάς περιεβαλει τό λαιμό της, πλωπούντας τό λαιμόρι φρεσκάδα τού νειάτου της προσόπου, που ήταν κατακόκκινο.

Ο Μαντρέν, ξαφνιασμένος, έκανε πίσω έναν βήμα. "Οσοι τον πεμποτζίζουν ψιθύρισμαν κατάτηρτον. Μια μικρή φλεγάδα της Γιαννούλας τήρη πάρθηξε απ' τό μανικιά και τής ψιθύρισε σ' αύτη:

— Μά είσαι τρελλή, Γιαννούλα!

Ο πατέρας άνως τής νέας, ποι τήν άκουσε, τής άπαντης:

— "Όχι, μικρή Μαργκό... Κι έγω έγραψαν την έλλογη τής κόρης μου κι' ο σύντροφος Μαντρέν διά μεινά μάζι μας.

Ο Μαντρέν πήρε τότε στά χέρια του τό ποτήρι που τού έδωσε ή νέα, ενώ τό μεγάλα του μάτια πετούσαν φλόγες. Φωνάτων σάν νά έτρεμε, σάν νά δίσταζε νά άποφασιστεί. Και σι μάτιγμα εφέρε τό γερό του ζέρι στο μετόπο του, σάν νά ηθελε νά διώξῃ απ' αύτό κάπιο σύννεο.

Οι σύντροφοι του, ποι τόν παρακαλούνθων μέτο πλέμμα, είδων τό δισταγμό του. Και τότε, δ Σαν-Πιέρ, δ ίπα-Ζηνός του, τού είπε:

— "Ε! κινετάνο, δέν φαντάζουμα νά παντρεφτής και νά οιζάνως έδω, έγκαταλείποντας ήμας!"

Γιά πρώτη φορά στη ζωή του ο Μαντρέν έγνωσε τό μαλάρι του νά γυρίζει... Αύτος, δ άνθρωπος τόν μεγάλων απόφασεων, ποι τής πραγματοποιούσε άμεσως, στεκώνταν τώρα ανταποδόπτος και δέν ήξερε τί να κάνει... "Ω! τί ώρασ ποι δέν ήταν τό ξενούσαρμα σ' αύτη τή γιανά μουσινά χώρα, θερέτης" απ' τό δουλεύει τής ήμερας, κοντά στή γηγετειά απ' τή νέα!... "Ω!... νά παρατήση έπιτελους τή ζωή αύτη τών απέλευθερων άγνων και τών κινδύνων!..."

Και, καθώς έκανε τίς στρέψιες αύτές ποι τόν έγοντειναν, τό βλέμμα τόν έπεισε στούς σιντρόφους του... Είδε τό άγαντοσιμένο υψός τους... Είδε κατόπιν τό βλέμμα τόν άπωρογόν, έτοιμα νά ζεστάνε. Είχε μεγάλη ειδήνη απέναντι τόν σιντρόφους του δ Μαντρέν. Αύτος είχε παρασήσει τούς πεμποτζίζους δέν αύτούς στη ζωή έκεινή... Είχαν παρατηθεί τό πάντα και τούς πάντας γιά νά τόν διάλογονθήσουν...

Ο Μαντρέν δέν έμιλοσε πιεύα... Κινητούσε μπροστά τού μέ σιντρόφους στη λημώνις...

"Εξαφνα, μέ μά απότομη κίνησι, παραμέστε δύοντας τόν πεμποτζίζους και έτρεξε πρός τήν πόρτα, φονάζοντας:

— Κίνησος, σιντρόφο!... Στ! Άληγά σας!...

Οι λαθρόμορφοι τόν άπωρονθήσαν άμεσως, γιατί είχαν κι' αύτοι άρωνει τόν ήχο ένος αύλον... "Ηταν τό σίνθημα τόν κινδύνου, ποι τούς έδων ένας σιντρόφος τους, τόν όποιον είχαν αύριστει γιά σκοτώ ήξω... Μόλις έτρεψε στό κατόπιν τής πόρτας, δ Μαντρέν έστειλε μέ τό χέρι του στή Γιαννούλα, ποι τόν κιντάζεις άκηντη και ξαφνιασμένη, ένα φύλαμα...

Κι έξαφναστήσκε μαζί μέ τούς άλλους μέσ' στό σκοτάδι τής νύχτας, φυρμόζοντας:

— Ενας ληπτής δέν μπορεί ποτέ νά παντρεφτή!...

***

Δίγενες μετά τά Χριστούγεννα, ή ώμωφη Γιαννούλα, μή μπορείς νά ξεχάσῃ τόν ψηφιόφορο λήσταρχο, λείπετε σ' αύτης μοναστήρι, όπου πέρασε δηλ τή ζωή της, προσενιγμένη γιά τή σωτηρία τού άγαπημένου της.

ΔΑΤΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Γιά ίδες, κιρά μοι, τή ζωή σου τάς είνε μαραμένα. Η παγωνιά τά μάραφε κι' ο ψηφωτας έμένα.

Τά δάκρια από τά μάτια σου τρέχουνε σάν τή (ερώτης)

κι' ο μπαξεβάνης τά ξητά λοιλούδια νά ποτίση. Σ' αφήνω τήν καλή νικητά, πέσε κι' αποκομιδή (σου και στ' άνειρο που νά με δης σκλάβο και δου λευτή σου.

Άναθεμα τή μάνα σου ποι σ' έκανε άνυφάντρα δε σ' έμαθε τή λεβεντιά νά περιπάτουμε άν- (τάμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στις παραλιακές πόλεις τής Ιταλίας ή λειτουργία τόν Χριστουγέννων άρχιζει τά μεσάνυχτα.

— "Ενας κανονιούλισμός άπο τά πιθοβόλεια τού λιμένος άναγκει στην πόλειτα τήν χαρμούσιν ειδηρού τής Γεννήσεως τόν Χριστού και' άμεσως άρχιζουν ή καμπάνες νά γυνάνε, ή σειράνες τόν πλοίων να σφραγίζουν και τα πολεικού νά ρίχνουν κανονιούλισμούς.

— Στή Βενετία και στή Νεάπολη μάλιστα επιφράστε έθιμο, σιντωνία μέ τό διπόλι, άμεσως με τόν κανονιούλισμό, ή γιναίκες στάζουν διάφορα πτήλια άγγεια εις ένδειξην χαρᾶς.

— Ής έπαντο Χριστογεννατικό φαγητό οι Ιταλοί έχουν τά φάγια και πρόστιντον τόν ροφόν και τά κεφάλιν. "Ενα μάλιστα από τά κρεμούν δέν θέλεις ώς τό μεσημεριά τής άλλης ήμέρας.

— Στη Σιντρίδη και γενικώς σ' δέλες τής βροχές κώδηξης τής Εύρωπης τά Χριστούγεννα γιορτάζοντα με έξαφετηνή μεγαλοπρέπεια και επιβλητικότητα.

— Μετά τή νυχτερινή λειτουργία, ή οικογένειες συγκεντρώνονται τριγύρω τόν άπο τόν πελόνια και φαντασμαγορικό Χριστογεννατικό Δένδρο, από έλατο, οι κλάνοι τού διποίου είνε κατάφοροι από πονταλόχωρων φανούς, διάφορα δένθη άπο μήλα, όγκιδια και πορτοκάλια.

— Κατά τή διάρκεια τού φαγητού, διάφοροι άμιλοι από οικογενειακούς φίλους έπισκεπτονταν τά γνωστά τους σπίτια και λένταν τά κάλαντα μασάζ...

— Στή Δυτική Ελλάδη και πρόστιντον στή Γαλλία, τά Χριστούγεννα, θεωρούνται ώς εέρητη τόν παθώνων. Άπο πολι τήν ήμέρα τής παραμονής, άμιλοι νέων περιπέτειαν τά σπίτια και τά κατωτήματα, κρατώντας διωκόματα τά φέτης μέ τό Θεό Βρέφος και ψάλιντας διαφορούς δινούν.

— Στή Ρωσία, έπι του αιώνιοριτού καθεστώτος, τά Χριστούγεννα γιορτάζονται με μεγάλη έπιστρητη. Σήμερα άνως μέ τό Σοβιετικό καθεστώς δέν έφταζονται σχεδόν καθδύτους. Ήστοσό στή βόρειο Ρωσία διατηρούνται άμιλοι τά πάλαι έλιμα. "Η καμπάνες τών έκλιπτων, κατά τή μεσανήντα, καλών χαρωπούνται τόν κινητινούς στή Θεία Γεννήση. Και πργάνονται μέ θρησκευτική ειλλαΐνεια.

— Στήν Αγγλία, οι νέοι πον ψάλινον τά κάλαντα, συνηθίζονται νά πρατούνται στά χέρια τους κι' από μήλα μποτάκια λατούν μέ τό άποιο κάθε τόσο δροσίζουν τό λαρυγγά τους!

— Ής έπιστρητο Χριστογεννατικό φαγητό οι "Αγγλοί έχουν κανονιστας στήν καθίσια ήμερα τής παραμονής, μαγειρεύοντας στά λα-μαγισούνες.

— Μετά τό φαγητού, ή άρχιγόν τής οικογενείας καθειστά τή Χριστογεννατική πήτη, που βρίσκεται κάποια από τό Χριστογεννατικό Δένδρο. Καθός μοιράζεται δέ τά κομμάτια της στη μέλη τής οικογενείας του, διδει και δέχεται έγκαρδες εύχες.

— Στή Γερμανία τά Χριστογεννατικό Δένδρο δέν λείπει από κανένα σπίτι. Είνε πάντοτε κατάφορο από τέ τεχνητό χόντρο, λαμπτήρες, χρυσίσιες κορδέλλες και μήλα. Στήν πορφρή του τοποθετείται δέ είλοντα τής Γεννήσεως, έργο ζωγραφικής.

— Κάτω από τό Δένδρο βρίσκεται τό Χριστογεννατικό γάλακτο, που στηνήθων είνε μάλιστα πάλι πλεύσια εποτίγκω. "Υστερά από τό φαγητό κόβεται τό γάλακτο, ένων τά παιδάκια τής οικογενείας ψάλινταν τόν ήμερον τής Γεννήσεως του Χριστού.

— Στήν Αμερικανή ώς Χριστογεννατικό φαγητό προτιμούν τόν διάφορους σιρόπιους τά καταστήματα και μόνι τά κέντρα αναμπητής μένουν διανοτάτα.

— Οι Αμερικανοί ώς Χριστογεννατικό φαγητό προτιμούν τόν διάφορους σιρόπιους τά καταστήματα και μόνι τά κέντρα αναμπητής μένουν διανοτάτα.

— Οι Αμερικανοί ώς Χριστογεννατικό φαγητό προτιμούν τόν διάφορους σιρόπιους τά καταστήματα και μόνι τά κέντρα αναμπητής μένουν διανοτάτα.

— Οι διάφοροι σιρόπιοι γέρνονται μέ μαραχινά απόρριψα μαλιά.

— Ο δεύτερος πον έπροσφερε τόν καπάταρο και ήταν ένας ψηφλόσωμος, μελανορινούς και σοβαρούς ανδρας.

— Κατά τόν μεσαίοντα στής έκκλησες τής Γεννήσεως του Χριστού.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

